

navrhuje jen, aby bylo uznáno, že spoluzavinění řidiče H-a tu není. Tento rekurs jest nepřipustný, neboť předmětem opravného prostředku může býti jen výrok soudu, který jediné nabývá právní moci, nikoliv právní názor důvodů, a z povahy opravného prostředku plyne, že si jen strana, které výrokem soudu byla způsobena právní újma, může do něho stěžovati, nikoliv strana, která jím byla úplně uspokojena. (sb. n. s. čís. 6471). Bylo proto rekurs žalobcův odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 9980.

Předpokladem pro povolení exekuce proti podnájemníku na základě exekučního titulu proti nájemci (§ 568 c. ř. s.) jest nesporný nebo vymáhajícím věřitelem prokázaný podnájemní poměr.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R II 194/30).

Na základě exekučního titulu proti nájemci navrhl vymáhající věřitel exekuci vyklizením podnájemníka. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Napadené usnesení opírá se o předpis § 568 c. ř. s., podle něhož exekuční titul proti nájemci jest účinným a vykonatelným i proti podnájemci. Než předpokladem pro povolení exekuce tu jest, že podnájemní poměr jest nesporný nebo prokázaný (§ 9 ex. ř.) t. j. že soud exekuci povolující nemá pochybnosti o jsoucnosti podnájemního poměru. Vymáhající strana však v exekučním návrhu, který opírala jen o exekuční titul (smír) proti nájemci Josefu W-ovi, podnájemní poměr povinné nikterak neprokázala, ač trvání podnájemního poměru — jak již vzpomenu — bylo podmínkou pro povolení exekuce proti straně povinné jako osobě třetí, v exekučním titulu neuvedené. Pouhé, ničím nedoložené, tvrzení vymáhající strany, že povinná strana byla podnájemnicí nájemcovou, nestačí, poněvadž by takto mohly býti obcházeny předpisy zákona o ochraně nájemníků a jednostranným tvrzením pronajímatele — co do pravdivosti nikterak neprokázaným —, že povinný jest v poměru podnájemním — mohl by i přímý nájemce místností s odvoláním na ustanovení § 568 c. ř. s. býti nuceně vyklizen, což by se přičilo nejen duchu tohoto zákonného předpisu, nýbrž i spravedlivému právnímu cítění.

Čís. 9981.

Pro otázku, zda jest z exekuce vyloučiti vlastní auto maloživnostníka provozujícího autodopravu (§ 251 čís. 6 ex. ř.), jest nerozhodným, že provozuje autodopravu také vypůjčeným autem.

Okolnost, že majitel autodopravy má dva šoféry, nevylučuje, by nemohl býti považován za maloživnostníka.

(Rozh. ze dne 12. června 1930, R II 195/30).

Návrh dlužnice, by byl z exekuce vyloučen nákladní automobil zabavený pod pol. čís. 2, soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a zrušil exekuci ohledně nákladního automobilu zabaveného pod pol. čís. 2. Důvody: Stížnosti nelze upříti oprávněnost. Zabaveny byly pod pol. 1, 2 a 52 zájemního protokolu tři nákladní automobily, z nichž onen pod pol. 1 podle záznamu v zájemním protokolu má rozbité ojnice a též ložiska a jest tak poškozen, že se s ním nedá jeti. Automobil ten, nehledíc k tomu, že při výkonu nynější exekuce již v držení stěžovatelky nebyl nalezen, nepřichází tedy v úvahu při řešení otázky, potřebuje-li stěžovatelka automobilu zabaveného pod pol. 2 k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti. Dřívějšímu návrhu na vyloučení automobilu zabaveného pod pol. 52 nebylo vyhověno s poukazem k tomu, že stěžovatelka má ještě jiný automobil zabavený pod pol. 2 a že nepotřebuje k provozu své živnosti dvou automobilů. Usnesení to vešlo v moc práva. Nyní domáhá se stěžovatelka vyloučení automobilu pod pol. 2 jako jedině jí zůstalého a proto nelze ji zase, jak to učinil první soudce, poukázati na to, že má ještě jiné automobily. Jeť automobil ten v nynější době jediným, jehož stěžovatelka ve své živnosti povoznické může používati. O tom, že stěžovatelka jako malá povoznice za nynějších poměrů potřebuje alespoň jednoho nákladního automobilu, by bylo zajištěno další provozování živnosti v dosavadním rozsahu, nemůže býti sporu, takže ohledně sporného automobilu byly splněny podmínky § 251 čís. 6 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs jest lichý, a nelze mu vyhověti. Především neoprávněna jest výtká, že rekursní soud vyhověl stížnosti jen na základě zjištění, která v první stolici nebyla vzata ani na přetřes, zjišťuje, že dlužnice má v provozu jen auto zabavené pod položkou 1) zájemného protokolu, ačkoli to nebylo zjištěno v první stolici. Toto tvrzení stěžovatelovo odporuje i doslovu odůvodnění napadeného usnesení i spisům soudů nižších stolic. Rekursní soud praví o automobilu pod pol. 1) zájemného protokolu, že podle záznamu v zájemném protokolu má rozbité ojnice a ložiska, že je tak poškozený, že se s ním vůbec nedá jezdit, že tedy, nehledíc ani k tomu, že při výkonu nynější exekuce nebyl nalezen v držení dlužnice, nepřichází v úvahu při řešení otázky, potřebuje-li dlužnice automobilu zabaveného pod položkou 2) k dalšímu osobnímu výkonu výdělečné činnosti. Pro otázku nezabavitelnosti (§ 251 ex. řádu) jest rozhodná nejen doba, kdy exekuce byla provedena, nýbrž i dlužníkově vlastnictví k zabaveným předmětům. Poukazuje-li tedy odůvod-

nění usnesení soudu první stolice a po něm stěžovatel v dovolacím rekursu k tomu, že pod položkou 52. zájemního protokolu seznámené a zabavené auto, třebaže bylo podle smíru uzavřeného u soudu první stolice dne 23. září 1929 na žalobu Rudolfa F-a, uplatnivšího v ní své vlastnické právo proti stěžovateli, z exekuce vyloučeno, zůstalo přece v držení dlužnice, a že dlužnice provozuje autodopravu více auty, jest to pro projednávanou věc docela bez významu, neboť jednak zrušením exekuce ohledně tohoto auta, vypadlo toto vůbec z úvahy o nezabavitelnosti podle § 251 č. 6 ex. řádu, jednak jako auto F-ovo, což podle smíru bylo stěžovatelem uznáno, nemůže býti bráno v počet jako auto dlužnice. Okolnost, zda dlužnice provozuje svou maloživnost také tímto F-ovým, tedy jenom půjčeným autem, je pro otázku nezabavitelnosti podle § 251 č. 6 ex. řádu nerozhodná; ostatně uvedlo usnesení soudu první stolice na pravou míru domněnku vyslovenou v jeho předchozím usnesení ze dne 21. srpna 1929, že dlužnice má u živnostenského úřadu přihlášeno jedno nákladní auto se značkou P 144, a ve skutečnosti má nákladních aut více, nejméně dvě, s nimiž jízdu provozuje pod stejnou značkou, a že auta mají jen různá čísla motorů, neboť usnesení č. ř. 24 už jen předpokládá, že v době zabavení měla dlužnice tři auta, s čímž se srovnává, a proto spisům nižších stolic neodporuje, i napadené usnesení, které mluví také o třech nákladních automobilech: 1) pod pol. 1 záj. protokolu nepotřebný automobil (rozbité ojnice a ložiska, tak poškozený, že se s ním nedá jeti) a ani už není v držení dlužnice. 2) pod pol. 52 zájemního protokolu uznaně stěžovatelem (smír C IX 185/29) automobil Rudolfa F-a 3) pod pol. 2 záj. protokolu rozmontovaný automobil značky F. B. a jeho zabavené součástky, o který jde při tomto rozhodování. Stěžovatel ovšem běže v dovolacím rekursu v počet ještě více automobilů, než tři svrchu uvedené, a odůvodňuje to také tím, že, měla-li dlužnice v době zabavení dva šoféry a dvě nákladní auta v provozu, musila auta pod pol. 1 a 52 záj. protokolu býti schopna ku provozu, poněvadž auto (pol. 2 a součástky), o které jde v projednávaném případě, bylo tenkrát úplně rozmontováno a uloženo u ing. V-a. Počet šoférů (byli dva) mohl by míti právní význam při posuzování s hlediska § 251 č. 6 ex. ř., je-li dlužnice maloživnostní. Ale již výnos min. spravedlnosti ze dne 2. června 1914 v. m. č. 43 uvádí k novelisovanému § 251 č. 6 ex. řádu, že nezáleží na počtu pomocných sil, jež jsou zaměstnávány v živnosti, jen když jest zachována povaha malé živnosti. K tomu přistoupily zákon o osmihodinové době pracovní ze dne 19. prosince 1918 č. 91 sb. z. a n. s prováděcími předpisy, jímž změněny byly úplně pracovní poměry, takže k výkonům, k nimž při delší době pracovní postačil dříve jeden šofér, jest nyní, zvláště při povoznictví, vyžadujícím pohotovosti, potřebí více šoférů, a v projednávaném případě také okolnost, že spoludlužník Bohumil K. podle spisů neměl na sebe živnost, že jezdil autem jen jako šofér, a že podle pozůstalostních spisů dne 15. října 1929 tragicky zahynul, takže počet dvou šoférů naprosto nemá význam v tom směru, by z této příčiny bylo lze živnosti dlužnice upříti právní povahu maloživnosti. Ostatně dovolací rekurs po této strán-

ce nevyslovuje nijakých pochybností, nýbrž buduje jen na tom, že dlužnice má mimo auto zabavené pod položkou 2 v provozu ještě dvě auta, zřejmě prý auta zabavená pod položkami 1 a 52, že má dva šoféry a že provozuje živnost s více auty, ačkoli přihlásila jen jedno auto nákladní se značkou P 144, což všechno jest již svrchu vyvráceno. Konečně zcela správně uvádí rekursní soud, že dřívějšímu návrhu dlužnice na vyloučení automobilu pod pol. 52 nebylo vyhověno s poukazem, že dlužnice má ještě jeden automobil pod pol. 2 a že nepotřebuje k provozu své živnosti dvou automobilů (právní moci nabyvši usnesení soudu první stolice za dne 21. srpna 1929) a že když se dlužnice v důsledku tohoto rozhodnutí domáhá vyloučení automobilu pod pol. 2 jako jediného ji zůstalého, nelze ji nyní zase odkazovati, že má k provozu ještě dvě auta.

Čís. 9982.

Účelem osady jako právnické osoby, obmezeným na správu místního jmění, jest vymezen právní zájem, jež může osada uplatnití sporem podle § 228 c. ř. s. Osada se nemůže domáhati určení, komu připadají užitky ze jmění jiné osady nebo obce, ani jak se hospodáří se jměním jiných osad, nemá právního zájmu ani na tom, zda jmění obce nebo jiné osady případně částečně i jí, nejde-li dosud o rozdělení obce na více obcí. Osada není povolána ani k tomu, by hájila majetkové zájmy svých příslušníků.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, R I 367/30).

Osada S. žalovala obec P. a osadu P. o určení, že pozemky v žalobě uvedené jsou vlastnictvím politické obce P., sestávající z osady P. a z osady S., nikoliv vlastnictvím osady P., a že žalovaná strana jest povinna to uznati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že tu není podmínek určovací žaloby podle § 228 c. ř. s. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci dále jednal a znova rozhodl. Důvod y : Nejde o překročení odvolacího návrhu; zrušil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu, an postrádá potřebných skutkových zjištění, vzhledem k svému odchýlnému právnímu posouzení, třebaš odvolání, vytýkající nesprávné posouzení, navrhovalo jen změnu rozsudku (viz rozh. nejv. soudu čís. sb. 7307). První soudce prohlásil při roku dne 25. ledna 1930, že podle § 189 c. ř. s. obmezuje jednání na právní otázku, zda žaloba určovací tu vůbec má místo; avšak rozsudkem žalobu zamítl, tudíž rozhodl o celém žalobním nároku. Jde tu především o rozřešení sporné otázky, zda souzená žaloba jako žaloba určovací podle § 228 c. ř. s. jest přípustnou čili nic; první soudce má za to, že nikoli, odvolací soud však míní, že jest přípustná, že jest to skutečně žaloba určovací, nikoli žaloba vindikační podle § 366 obč. zák. Tuto žalující osada nemůže vůbec podati, poněvadž není vlastníci sporných nemovitostí, ba ani to netvrdí. I Neumann ve svém komentáři i prof. Hora ve svém procesním právu při § 228 c. ř. s. neobmezují určovací žaloby na práva a na právní po-